

Bogdán László

Napok a jósirodában

Rengeteg vendéged lesz, fogad Kriszti. Kilenckor jön az első, egy fiatal, festett szőke dáma. Most elmennék, itt a telefon, a lista, felírtam a neveket, indulok a nyomdába, visszanézek majd, hogyan boldogultok. Orrára biggyeszti a fekete szemüveget, mindkettőnket megpuszil, legyetek jók és ügyesek.

Minek a köpeny, a süveg, teszem be a szekrénybe, ezek kellékek. A fekete szoba, a gyertyafény megteszi.

Ne veszítsd el a reményt, fel a fejjel, simogat meg Natasa, és kimegy. Rajzolgatni kezdem a nevető angyalokat, kár, hogy nincs itt tükör, ha lenne, akkor láthatnék egy bolondot.

Natasa kinyitja az ajtót, belibeg egy hidrogénezett szőke csaj, miniruhában, ahogy leül, kivillan valami, nem tudom, a fehérenműje-e vagy a szemérme. Szeretném tudni, hogy kibékülök-e a vőlegényemmel – kezdi.

Magának nincs is vőlegénye.

Honnan tudja?

Legyintek.

Jó, akkor a barátom. Szeretném tudni, remeg, hogy visszatér-e?

Fényképe van róla?

Előrehajol, telt melle kibuggyan. Két fotót helyez elem, az elsőn magas, szőke férfi látható, lóháton, a másikon egy fa mellől nézi a tengert.

Tengerész?

Igen – bámul rám –, honnan tudja?

Miért érdekli, hogy visszatér-e?

Elpirul, de nem válaszol.

Mióta vannak együtt? Egy pillanatra összenézünk, meglátom őket, szeretkeznek, a nő a férfin lovagol, haja röpköd, sikoltozik és káromkodik. Nem hiszem, hogy visszajönne, ez az ember, pillantok az elvörösödő nőre, soha nem fog visszatérni Nürnbergbe, nem is járt életében itt! Hamburgban találkoztak, legyintek.

Honnan tudta, hogy tengerész?

Azt ígérte, visszajön?

Nem ígért semmit, nem is nagyon beszélünk, felvitt a vöröslámpás negyedben egy garniszállóba, szeretkeztünk, majd lementünk a bárba és ittunk. Hogy hívnak, kérdezte. Maudnak. Szép kislány vagy, Maud, mikor találkozunk? Amikor akarod. De nem tudom, mikor fogok visszatérni.

Most merre lehet?

Valahol az Indiai-óceánon hajózik, és azt mondja, hogy nem fogunk többet találkozni.

Részlet *A katona és a démon* című regényből

Nem fognak, ne áltassa magát, ez a férfi tengerész, sejti, ez mit jelent, ezzel mindent elmondtam, maga egy futó kaland volt az életében, lehet, már el is felejtette.

Adtam neki fényképet, fehérredik el.

Azt még, lehet, elő is veszi, nézegeti magát a kajútban, és amikor megkívánja... Elhallgatok. Milyen képet adott?

Pucéran fekszem egy szófán, ingerlő pozícióban.

Lehet, hogy nézegeti magát, az is lehet, megkívánja, de ez nem azt jelenti, hogy vissza is fog térni.

A nő feláll. Nem jósol semmi vigasztalót – néz rám kacéran.

Nézze, kisasszony...

Maud, szólítson Maudnak.

Nem akarom áztatni magát, Maud kisasszony, de sejti, a helyzet reménytelen.

A nő feláll, ráér most?

Attól függ, mire.

Ne tettesse magát, ül fel az asztalra, felcsúszik a szoknya bronzbarna combján. Itt, most nem lehetne?

Nem, én itt most dolgozom, ez jósiroda, nem kupleráj.

Hol kell fizetni? – ugrik le és fújtat, mint egy vadmacska.

Kinn, a titkárnőmnél.

Kivágtázik, izzadságszaggal vegyes parfümillet marad utána.

Dühösen ment el – jön be Natasa –, de fizetett.

Mennyit?

Háromszáz márkát, ennyi a tarifa, ha nincsenek bonyolultabb ügyek.

Hát ez nem volt túl bonyolult, Hamburgban lófrált, leszólította egy tengerész, felvitte egy garniszállóba, utána lementek inni. Fognak-e még találkozni, érdeklődött. Nem fognak, mondtam. A férfi elnézett maga mellett, ő maga sem tudta, mit akar, kihajózott, jelenleg az Indiai-óceánon hajózik, ne áltassa magát, soha nem fognak találkozni.

Ezért volt olyan dühös?

Nem. Azért mert visszautasítottam, amikor felkínálkozott, ez itt jósiroda, nevettem, nem bordélyház.

Natasa kimegy. Küldöm a következőt.

Öregember jön be, liheg, verítékezik, leül. Érdekel, visszajön-e a fiam.

Ránézek, látom, az öreg nem akarja ráíratni a házát, nem akarja megtenni örökösének.

Két éve ment el, valahol Hollandiában dolgozik, az ingatlanpiacon.

Azt szerette volna, ha maga ráíratja a vagyonát, kellett volna indulótőke.

Igen – bámul rám döbbenten –, honnan tudja?

Nézze, itt én kérdezek.

Igen, nem íratam rá, még várok, gondoltam.

Hamarosan visszatér, döntenie kell, ráhagyja-e a vagyonát vagy nem.

Képtelen vagyok döntenie, néz rám kétségbeesetten.

Én nem dönthetek maga helyett. Jövő héten találkoznak, addig döntse el, bizonyos feltételekkel ráírathatja a vagyonát.

Milyen feltételekkel?

Tudja azt maga nagyon jól. Megteszi örökösének vagy nem? Tudja, hogy mit akar magától?

A vagyonomat – sóhajt. Meghajol, kimegy.
 Ez is leperkálta a pénzt, de szomorúan ment el.
 Érdekelte, visszatér-e hozzá a fia, összevesztek, mert nem akart végrendelkezni.
 Mondottam neki, hogy döntsön már végre, én nem dönthetek helyette.
 Natasa kimegy, beenged egy ötven év körüli, napszemüveges, sötét ruhás hölgyet, aki leül, a szemüveg felül szomorúan néz rám. Mi van a férjemmel?
 Vegye le a szemüvegét! Hosszú percekig elveszek örvénylő szemében, meg-nézhetném a bal tenyerét is, érzem, hogy reszket. Visszatér, eldöntik, elmennek-e Franciaországba.
 Honnan tudja, hogy oda akart elvinni?
 A tengerre vágyik, Nizzába. Menjen el vele, és boldogok lesznek.
 Örülök, hogy ezt mondja, én is erre gondoltam, de biztosan visszatér?
 Biztosan, asszonyom. Nem tud élni maga nélkül.
 Natasa benéz, ez most vidáman ment el.
 Persze, mert megmondtam neki, hogy vissza fog térni a férje, és elmennek Nizzába, ez a férfi leányálma, hogy éljenek ott, eddig nem akart elmenni, ha a férjével akar élni, más lehetősége nem nagyon van. Már eltelt az idő. Fizetett?
 Persze, eddig kilencszáz márkát kerestél, fel tudsz használni valamit?
 Igen, egyik bolondabb, mint a másik. A sodró szenvedélyek és a hihetetlenül, lep-lezetlenül nyers önzés magánpárviadalai. Az emberek már csak ilyenek.
 Jön a negyedik, 19 éves lány, fehér farmerben, átlátszó, kieresztett ingben, haja lófarokban. Nem tudom, festett szőke-e, mellei megremegnek, amikor a szemébe nézek. Miben segíthetek, kisasszony?
 Asszony vagyok, két éve már, érdekel, visszatér-e hozzám a férjem.
 Miért ment el?
 Meghívták a Harvardra, én magam sem tudom, miért nem kísértem el, lehet, igaza volt anyámnak, elkapkodtuk.
 Boldogok voltak?
 Az ágyban igen, de nem voltak közös témáink, ő művészettörténész, én pedig...
 Ne részletezze, asszonyom, hadd nézzem meg a bal kezét. Nyújtja, remeg.
 Visszatér, asszonyom, lesz néhány boldog évük. Elkíséri Ausztráliába, Sidney szép város, az ottani egyetemre hívták meg, igaz?
 Honnan tudja?
 Nem mindegy magának? Jós vagyok. Közös megegyezéssel Sidneyben majd elválnak.
 De miért, rajong értem, a mellemért, a pinámért, elmondta, úgy ahogy én, meg senki nem szopta le, ő tényleg rajong értem.
 Egy ideig, de tudja, milyenek a férfiak?
 Csapodárok.
 Igen, hitegeti magát, és elmennek Ausztráliába, egy nagy utazást látok, hajón utaznak, és boldogok lesznek, de néhány év után megunják egymást és közös megegyezéssel elválnak.
 Mit tanácsol, rúgjam ki már most?
 Miért tenné, szereti maga is, nem? Azt tanácsolom, hogy használja ki az időt, amíg boldogok.

Feláll. Ennyi volt? De legalább biztatott – nyújtja a kezét, megérzem izgató, parfümmel vegyülő vad testszagát, megborzongok. Meddig tart a munkaideje?

Miért érdekli?

Szívesen elmennék magával, valahol a városban, délután vagy este találkozhatnánk?

Este nem érek rá, s különben is, benne van a szerződésemben, hogy nem alakíthatok ki közvetlen kapcsolatot a klienseimmel.

Kár, el tudtam volna képzelni magával egy csókos éjszakát, elég, ha magára nézek, borzong, és megkíván, mint a férjem, az öregedő férfiak mindig azonnal megkívánnak. De ahogy akarja. Kimegy.

Natasa bekukkant, varázsló vagy, ez is vidáman ment el, mondtad neki, hogy hamarosan hajóútra mennek a férjével?

Igen, erre ajánlatot tett, mondta, őt a férje is azonnal megkívánja, s én is borzongok, ahogyan ránézek, őt az öregedő férfiak mindig megkívánják.

Egy kicsit futrinka. Szeleburdi Hilda. Kire hasonlít?

Krisztire, csak nem olyan határozott. Elmondtam, néhány évig boldogok lesznek, elmennek hajózni, de megunják egymást, és közös megegyezéssel elválnak.

Mitől volt olyan boldog?

Azt tanácsoltam, használja ki az időt, erre felajánlotta, hogy este valahol találkozhatnánk. Egy csókos éjszakát is el tudna képzelni velem.

Akkor ő is szereti az öregedő férfiakat, kacag Natasa.

Kiábrándítottam, benne van a szerződésemben, hogy nem alakíthatok ki magánkapcsolatokat a klienseimmel.

Egyre szebben fogalmazol, méltó vagy egy költőhöz, de azért megsértődöttél, amikor öregedő férfinak nevezett?

Miért, ezzel kezdte Kriszti is, és nem volt igaza? Hát mi vagyok én? Egy öregedő férfi. Hány óra?

Fél kettő, még van egy vendég, a többiek délutánra maradnak, és megyünk a kocsmába, imádok öregedő férfiakkal sörözni. Unod már?

Unom. Átlátok rajtuk.

Bejön egy öregasszony, bánatosan néz. Igazat ad az orvosaimnak? – kérdezi váratlan hévvel.

Vegye le a szemüvegét. Látom szemében a vöröslő, elnyeléssel fenyegető, örvénylő hangyabolyokat. Megnézem a bal kezét, izzad a tenyere, a körmeit rágja. Mit mondtak?

Hogy menjek kemoterápiára.

Menjen.

Igen, de akkor elhull a hajam.

Mindegy az, menjen el, az egyetlen esélye, asszonyom.

Reménytelennek lát?

A reményt soha nem szabad elveszíteni, amíg élünk.

Köszönöm, elmegyek akkor, ha elhull, veszek parókat.

De van esélye, hogy helyrejön.

Megfogja a kezem, megérzem újra a hüllőkre emlékeztető, izzadt tenyerét, borzongok. Kimegy.

Ez is fizetett, de miért volt ilyen csüggedt?
 Reménytelen, rákos, rábeszéltem, hogy menjen el kemoterápiára, minden alkalmat meg kell ragadni, amíg élünk, van remény.
 Mehetünk, a többiek délutánra maradtak.
 Berobban Kriszti. Hogy ment?
 Fizettek.
 Menjünk kocsival, ne várassuk őket, elmúlt kettő.
 Beülünk a Mercedesbe, ott a kastély előtt, hamarosan parkolunk a kis utcában.
 János, Nauszika és Flórenc ott ülnek, söröznek. Milyen volt az első nap?
 Natasa összefoglalja.
 Én nem tudnám ezt csinálni, döbben meg Nauszika. Semmi jóval nem kecsegteted őket?
 Az igazat mondja.
 Mit?
 Az igazságot, harsogja Kriszti, a kíméletlen igazságot.
 Jön Livia, unicumot és sört is rendelünk.
 Én nem is tudom, csak egy kósza gondolat volt, Krisztivel találtuk ki, még az elején, Rodi és Carmen azt is hitték, hogy megbolondultunk. De emberekkel is találkozhatasz, végre, magyarázza Kriszti, mert különben elég magányosan élsz közöttünk. Igen, feláldozod magad a regényed és a szerelmeid közt. Ügyvéd vagy, nézek Jánosra, tudod, az emberek képtelenek dönteni.
 Igen, várják a csodát, de tudjuk, csodák nincsenek.
 Élvezem is, de olyan rámenősek, ma két nő is ajánlatot tett, az egyik ráült az asztalra, azt akarta, hogy ott helyben tegyem magamévá, a másik találkozni akart velem, este, a városban, el tudok képzelni magával egy csókos éjszakát, őt, biztatott, különben is szeretik az öregedő férfiak.
 És te?
 Nem kerülhetek magánjellegű kapcsolatba a klienseimmel, fejtegettem, erre elrohant. Ebéd után kísértálunk a napfényben, most olyan szívesen sétálnánk mi is, nézek Nauszikára, de vissza kell menni. Eddig mások csinálták nekem a programot, most én csinálom magamnak? Nevetnek. Elválnak tőlünk, beszállunk a Mercedesbe, és Kriszti hazavisz. Jó szórakozást kíván. Hátramegyünk, már többen várnak. Bemegyek, felveszem fekete köpenyem, leülök.
 Érkezik egy hetven év körüli, ősz hajú, kockás zakós, láthatólag ideges férfiú. Szemén fekete szemüveg.
 Arra vagyok kíváncsi – kérdezi minden bevezetés nélkül –, hogy lesz-e sikere az operámnak?
 Vegye le a szemüvegét – én is leveszem, ránézek, és nevetni kezdek.
 Mit talál olyan viccesnek?
 Visszateheti a szemüvegét. Maga viccel?
 Hogyhogy, nem tűröm ezt a hangot! – méltatlankodik.
 Akkor mit keres itt? Eltévesztette a házszámot. Maga arra kíváncsi, hogy lesz-e sikere az operájának, nem?
 De igen.
 Maga viszont, drága uram, nem is írt operát.

Éppen arra vagyok kíváncsi, mondja zavartalanul, ha írnék, lenne-e sikere?
Nem lenne, maga egyszerűen képtelen operát írni, és ami nem létezik, annak hogyan lehetne sikere? Először le kéne ülnie, meg kellene írnia, nevetek, ha esetleg megírja, akkor jöjjön vissza, s megmondom, de ami nincs, annak nem lehet sikere.

S ezért kérnek háromszáz márkát, sarlatánok.

Nézze, válogassa meg a szavait, maga jött, nem én hívtam, de viccelt, be akart csapni, meg akart vezetni, szórakozott velem, ezért maga nem háromszáz, hanem négyszáz márkát fizet, s majd visszajön, ha megírta végre az operáját.

Élsápad, kimegy. Az úr – szólok utána, négyszáz márkát fizet, mert tréfálkozott.

Bejön egy 60 év körüli, szürke kabátos férfi, meredten bámul maga elé. Arra vagyok kíváncsi, hogy milyen lesz az idén az almatermés?

Uram, maga téved, eltévesztette a helyet. A szemébe nézek – igen, van hat hektár almáskertje.

Honnan tudja?

Ez mindegy – maga azért jött, hogy megtudja, milyen lesz idén az almatermés?

Igen, ez érdekel.

Nézze, én nem vagyok meteorológus, ez jóiroda, és nem a meteorológiai intézet.

De mégis, nem árulná el, esetleg megduplázhatom a pénzt, ha megmondja.

Csengetek. Az úr hatszáz márkát fizet, mert tudni akarja, milyen lesz az idei alma-termés.

Megmondtad neki?

Még nem, vigyorgok, de azt hiszem, jó hírem van, nézek a férfire, akinek egyre látatóbban remeg a feje. Szép őszünk lesz, uram, kiváló lesz az almatermés is, a haszna is szép lesz, évek óta nem volt ilyen termés.

Honnan tudja?

Itt csak én kérdezhetek, ha nem lesz jó a termés, visszajöhet panaszt tenni. Egyébként magától függ minden, főként az, hogy hogyan értékesíti?

Honnan tudja?

Ha nincs meglegedve, panaszt tehet, most pedig menjen, sokan várnak, és nem szeretem a rámenős alakokat. A legjobbat jósoldtam magának, szép lesz az ősz 1994-ben, és olyan almatermés várható, amilyen már régen nem volt.

Bocsánat – áll fel –, nem akartam akadékoskodni, köszönöm a jó hírt. Kezet ad, izzad a tenyere, összerázkódom az undortól, kimegy.

Bejön egy piros ruhás, fiatal, fekete nő, hosszú haja libeg, rám néz, kék szemében vörös körök örvénylenek, elveszek a bíborló örvényekben.

Mit akar tudni, kisasszony?

Mindent, nevet rám kacéran.

Mi az a minden? Maga is jól tudja, kisasszony, hogy mindent nem lehet tudni.

Asszony vagyok.

Nézze, asszonyom...

Gertrúd, javít ki.

Nézze, kedves Gertrúd asszony, mindent nem lehet tudni.

Az érdekelne – pirul el, felkecskézi a lábát, kivillan egy pillanatra vörös tangája is –, hogy lesznek-e sikereim a szerelmeimnél.

Megnézném a bal kezét. Odanyújtja, érzem, hogy remeg, nézegetem. Maga nem is szerelmes.

Honnan tudja? – döbben meg, idegesen húzza el a kezét, és elfehéredik.

Arra kíváncsi, hogy talál-e egy másik nőt, és el tudja-e fogadtatni jelenlegi szeretőjével? Maga félig-meddig meleg, még nem döntötte el, válasszon-e a két nem között, ott imbolyog a határsávon, nem tudja, hogyan lehetne jobb, de unja már a férfiakat, arra gondol, ha egy barátnőjét is bevágná a partiba, izgalmasabb lehetne.

Úgy gondolja?

Igen, és a jelenlegi szeretője, megnyugtathatom, egyáltalán nem fog tiltakozni, sőt örül, ha friss húshoz jut!

Elvörösödik, nyújtja a kezét, nem fogadom el, sápadtan, reszketve a dühtől megy ki.

Belép egy karcsú, szürke kosztümös nő, almamagbarna haja van, mint Helgának, megborzongok. Szopós Hédi ott táncol a többiekkel, a jószi öbölben, a víz alatt, testéről mállik a hús, nyaka körül hínárkoszorú, vele szemben Frank, mögöttük a szirének. Mit akar tudni, asszonyom? – kérdem elfulladva.

Kisasszony, javít ki. Arra vagyok kíváncsi, hogy boldog leszek-e a férfival, mostani partneremmel, ha férjhez megyek hozzá.

Férjhez akar menni?

Unom már a magányos éjszakákat, félek a sötétben, udvarol nekem egy mérnök, évek óta el akar venni feleségül. Unalmas fickó, nem tudok dönteni.

Én nem dönthetek maga helyett, de annyit elmondhatok, hogy fontolja meg, nem lesz boldog. Maga, kisasszony, senkivel nem tudna boldog lenni.

Miért? – sápad el –, ennyire reménytelennek látja az életemet?

Ennyire, maga képtelen eldönteni, mit akar. Amíg tart az apai örökség, minden ujjára kap egy vállalkozó szellemű férfit vagy fiúcskát, mert legújabban kettesével szedi fel a kamaszokat, nem? Kitört magán a kapuzárási pánik.

Honnan tudja? – kérdezi, és reszketni kezd – én egyszerűen ki akarom használni az időt, én...

Nem ítélek meg maga fölött, miért is tenném, ez itt jóiroda, nem bíróság, de döntenie kell, kezdeni valamit a diplomájával is, maga művészettörténész, nem? Könyvei is jelentek meg, Dürer nürnbergi éveiről, Altdorfer tájképeiről, a Dunát ábrázoló művészek festményeiről és rajzairól.

Honnan tudja?

Ez teljesen mindegy, azt tanácsolom, helyezkedjen el a szakmájában, lehet, hamarosan találkozik egy amorózóval, aki minden róla kerengő híreszteléssel ellentétben melegszívű, normális ember, vele boldog lesz, eldöntheti, hogy hozzámenjen-e feleségül, ha mindenáron azt szeretné, hogy bekössék a szép fejét.

Maga rendes ember, ne haragudjon, hogy annyit akadékoskodtam, de elképesztett. Elképzelni sem tudom, honnan tudhat rólam ennyi mindent.

Nem szeretem, ha tőlem kérdeznek azok, akik egyszerűen képtelenek dönteni, nem tudnak eligazodni az életükben.

Nevetve megy ki.

Kopaszodó, elhízott úriember gurul be a szobába, leül. Én nem hiszek a jósoknak, néz rám kihívóan.

Akkor el is mehet, de mindenképpen fizetnie kell.

Tudom, csak ki akartam fejteni, még az elején, hogy én nem hiszek a jósoknak, a jövőt nem láthatja senki.

Akkor miért jött ide?

Mert érdekel azért, hogy mit mond.

Maga titkos író, vigyorgok, novellát szeretne írni egy jósirodáról, de azt tanácsolom, mondjon le róla, semmi tehetsége nincs az íráshoz, kártyázzon tovább ugyanazzal a módszerrel, mint eddig.

Ezt nem értem, vörösödik el.

Maga téglákkal gyakorol.

Miért tenném? – szakít gorombán félbe.

Hogy érzékenyebbé tegye ujjbegyeit, majd megjelöl két-három lapot, és bravúrosan keveri a paklit, s általában nyer, mert pénzben huszonegyezik. Ebből él!

Honnan tudja? – bámul rám megrökönyödve.

Ez most nem fontos, jós vagyok, és az tanácsolom, hogy kártyázzon nyugodtan tovább, de cserélje azért, saját, jól felfogott érdekében, gyakrabban a paklikat! Már a múltkor szinte leleplezték, bármikor kifoghat egy magához hasonló trükkmestert. Most pedig tűnjön el, nem szeretem az akadékoskodó hamiskártyásokat, akik nem hisznek a jóslatokban.

Elvörösödik, és kihátrál.

Jön egy húsz év körüli lány, rövid hajú lány, félig átlátszó, világoskék ruhában, átdereng ágyéka háromszöge, és kíváncsi mellbimbói szinte kiszúrják a selymet, a fehéreneműt láthatólag nem részesíti előnyben. Elvesz-e feleségül a fiúm? – kérdezi átmenet nélkül –, Jürgen, akivel most járok? Rám néz, hunyorog, rövidlátó lehet, de hiú, és mellőzi a szemüveget.

Nem fogja – legyintek –, mondjon le róla, de hamarosan, és ez egy jó hír, férjhez megy egy idősebb üzletemberhez. Fűvel-fával csalja, de szül neki vagy alkalmi szeretőinek – lehet, éppen Jürgennek, akivel hetente kétszer-háromszor találkozik, házassága idején is –, ez a lényegét tekintve mindegy is, két kislányt és két kislányt, de ne féljen, alakja tökéletes marad, s gyönyörű mellei sem fognak lógni, noha szoptatni fogja gyerekeit. Sok boldogságot kívánok!

Köszönöm, uram, sokat tanultam.

Rá is fér magára.

Sérteget?

Ugyan miért is tenném? Rá akarom bírni, hogy gondolkozzon, gondolja már végre végig lehetőségeit. Minderre, amit elmondottam, már maga is rádöbbenhetett volna.

Kirohan.

Kövér, hetven év körüli, kopaszodó férfiú jelenik meg, orrán hatalmas bibircsók. Leül, skótkockás zsebkendőjével törülgeti verítékező arcát.

Maga lóversenyekre jár, nagy tétekben fogad, nyert már eleget, van pénze. Azt akarja tudni, hogy nyerni fog-e a ló, amelyre fogadni akar?

Igen, ez érdekelne – sóhajt a férfiú.

De én se tudom eldönteni, hogy Caesar vagy Lesbia lesz-e a befutó. Ha tudnám, legelőször én tenném rá a nyertesre a pénzem, nem gondolja? Akkor nem jósolnék, hanem lóversenyeznék én is! De megjósolni a lóversenyeredményeket nem lehet, legalábbis most, teljes bizonyossággal nem árulhatom el magának, hogy melyik ló nyer.

S ha esetleg megduplázom a honoráriumát, akkor megmondja, hogy Lesbiára tegyek-e vagy Caesarra?

Lehunynom a szemem, kívárok, talán tegyen Andromédára.

De Androméda biztos nyeretlen!

Tegyen, amit akar, vesztsem el a türelmem.

Androméda? – törülgeti az arcát –, ha ráfogadok, lehet, elveszítem a pénzem.

Vagy megsokszorozza. Androméda nem nyerhet?

Maga látja a jövőt?

Nem tudom, most azt látom, hogy Androméda, ez a gyönyörű fehér kanca az utolsó kanyarban előretör, és elhagyja Lesbiát és Caesart. Mikor lesz a verseny?

Maga viccel, látja, hogy ki nyer, de azt nem tudja, hogy mikor lesz a verseny? Hát, mint általában, vasárnap délben.

Itt a névjegyem – nyújtom át –, hívjon fel, kíváncsi vagyok, hogy ki nyer.

De hát most mondta, hogy Androméda – zavarodik meg.

Ma szerda, sok minden közbejöhet vasárnapig. Teljes bizonyossággal képtelen vagyok eldönteni azt, hogy ki nyer. Tanulja meg, pillanatnyi veszteség nélkül nincs nyereség, s a lóversenyezéshez hozzátartozik a kockázat. Egy fogadó lelkivilága.

Vigyorog, nyújtja izzadó kezét, mintha hüllőt érintenék, megremegek az undortól. Az úrnak – szólok ki Natasának – extra kérése volt, hatszáz márkát fizet!

Bejön egy magas, langaléta férfi, napszemüvegben.

Vegye le a szemüvegét!

Nem veszem le.

Akkor el is mehet, másképp hogyan jósoljak magának?

Leveszi, rövidlátón hunyorog, könnyezik. Sokáig meredek rá, és dobolni kezdek. Mire kíváncsi?

Fogok-e nyerni a sorsjátékon?

Ez megjósolhatatlan, viszont maga nem is erre kíváncsi, magát jelenleg az érdekli, hogy megcsalja-e a felesége.

Honnan tudja?

Hát nem mindegy? Igen, nem alaptalanul gyanakodik hetek, hónapok óta, megcsalja. Ha siet, ha taxival megy, most elkaphatja. Használhatja a telefont, hívhat egy taxit, de akkor száz márkával többet fizet. Azonnal menjen el a belvárosba, A Hét erény szökőkútja mögött, egy mellékutcában van egy garniszálló, menjen oda, tetten érheti, a felesége a 13-as szobában tartózkodik két kiskorú kamasszal, nem is tudom, hogyan engedték fel őket.

Elfehéredik, kirohan.

Az úr négyszáz márkát fizet, de hívjal neki taxit.

Alacsony, kifestett, vörös hajú nő érkezik, hosszú almazöld ruhában. Leül, rám bámul. Ön a jós?

Nem is tudom. Mit gondol, mit keresek itt?

Körülnéz. Érdekelne, hogy a lányom nyerni fog-e?

Hirtelen unom meg. A lánya tornász, nem?

Honnan tudja?

Itt csak én kérdezhetek, tornász vagy nem?

Igen, benne van a bajor válogatottban, érdekel, hogy nyerni fog-e vasárnap felemáskorlátton?

Harmadik lesz – állok fel –, de örüljön, ez is szép eredmény, s lehet még első is, nagyon tehetséges. Talajon egyébként ezüstérmes lesz. Elpirul, megköszöni, kimegy.

Ötven év körüli, magas férfi érkezik, szürke zakóban, világos nadrágban. Leül.

Mire kíváncsi?

Szeretném tudni, sikerrel jár-e a tervem?

Maga álruhában van – vigyorgok –, különben rendőrtiszt, s szeretné tudni, hogy elkapja-e a drogdíler, akit hónapok óta üldöz, de mindig kisiklik.

Igen, beszéljünk egyenesen, ne cifrázzuk, ez érdekel.

Jövő hétfőn menjen a Frauenkirche elé, írja fel: május másodika, hétfő, fél tizenegy.

Noteszt vesz elő, feljegyzi. Felismeri?

Már akkor is, ha álruhába öltözik vagy álszakállt visel.

A templomban lesz, megvárja, amíg kijön, bilincselheti is meg, és viheti be a kaptányságra. Utána egy csoporttal mehetnek a lakására lefoglalni a heroin- és kokain-készletet. A bizonyítékot! Ennek alapján végre átadhatja az ügyet az ügyészségnek.

Köszönöm uram, már az *amazonok nyomozásait* is nagyra értékeltük, kár, hogy kiszálltak, de ön most sokat segített. Meghajol, kezét rázunk és elmegy.

Hány óra? – kérdem a belépő Natasát. Fél kilenc, besötétedett. Még vannak?

Őket már elküldtem, pénteken fognak jönni. Délelőtt ezerötszáz márkát kerestél, délután pedig 3800-at. Rámenős vagy – néz rám ámultan, nem is gondoltam volna.

Ne tegyelek most itt magamévá, közben nézném a fekete falat?

Jó, csukja be az ajtót, de akkor az asztalhoz támasztasz, hogy én is nézhessem.

Gyere – ölelem át –, menjünk hátra a barlangfürdőbe, izzadok, mint egy ló.

Kilépünk. Zita a folyosón áll, cigarettázik. Végeztetek?

Igen. Nem jössz hátra, bele akarunk halni a forró vízbe.

Még van egy vendégem, végzek, s ott majd találkozunk.

Odaérünk a kis medence partjára, levetkőzünk, nincs nálunk törülköző.

Addig maradunk, amíg megszáradunk. Vagy elkérjük Zitától a törülközőt.

Behúzom a vízbe, az ölembé ültetem, csókolni kezdem a nyakát.

Jön Zita, levetkőzik, beül mellénk, hunyorog. Fájt a kezem, nem masszíroznád meg?

Natasa masszírozni kezdi a kezét. Felállunk. Itt a törülközőm, én megtörülközőm a köpenyemmel – suttogja Zita.

Kimegyünk. Kiderül, hogy aki utoljára mehetett el, egyszerűen eloltotta a villanyt, azt hitte nincsen hátul senki.

Igyunk valamit – nézek rájuk.

Hol?

A pincebárban – nevet Natasa –, mégis hova mennénk?

Hány óra?

Tíz.

Nem vagytok éhesek?

Nem – mondja Natasa –, most innánk, kiszáradtunk dél óta.

Belépünk, unicumot töltök, és a kezükbe adok egy-egy sört. Mohón iszunk.

Jön Kriszti, Nauszika, János, Anka, Attila, Rodi, Szerjózsa, Borisz, Alina, Masenya és Zsül. Haladtatok? Készen van az átjáró is, nemsokára összedobunk egy változatot, és megnézhetitek, de holnap reggel megyünk Regensburgba, angyalnézőbe. És te?

15 kuncsaftja volt, iszik Natasa a söréből. Zsül most érkezik hátulról a borral és töltöget. Öt délelőtt, 1500 márkát fizettek, délután 10, ők 3800 márkát.

Ez hogy lehet? – csodálkozik Kriszti.

Volt, akitől többet kért. Azoktól, akik pofátlankodtak.

És milyenek voltak? – kérdezi Szerjózsa kíváncsian.

Őrültek, testvér, tudod, milyenek ma az emberek!

Jön Carmen, Piros, Roxána, Flórenc, Evelin, Hans, Myrna, Huttera és Tóbiás. Carmen ránk néz: Milyen volt?

Hallgassátok meg! – kacag Natasa, és bekapcsolja a magnót. Hallgatják, nevetnek.

Nem mindennapi a stílusod – kacag Kriszti –, rámenős vagy, mint én. Nem is gondoltam volna. Amikor eljutunk a lóversenyzőig, aki nem tud dönteni, megdöbbennek.

Nem kéne mi is fogadjunk? – néz ránk Zsül.

De igen – néz rám fürkészve Attila.

Akkor mindenki dobjon be ezer márkát, írjad – nézek Krisztire.

Pénteken reggel már sokan várnak, állnak a folyosón is.

Hoztam sorszámokat – fogad Kriszti, oszd ki Natasa, a megjelenés sorrendjében.

Bemegyek, hűvös van, bebújok a fekete köpenyembe. Bejön egy ötven év körüli, szakállas, sötét ruhás törpe, és egy nála két fejjel magasabb, piros ruhás, rikítóan vörös hajú, meghatározatlan korú nő.

Maga jós? – mered rám a törpe.

Különben mit keresnék itt?

Szeretnénk tudni – szól közbe idegesen a nő –, ha összeházasodunk és gyerekekünk születik, törpe lesz-e?

Ezt nem mondhatom meg.

Ezért a pénzt talán meg is mondhatná – legyint a törpe –, ne kerteljen uram, az igazság érdekel.

Két eset van, vagy törpe lesz, vagy nem lesz törpe.

Maga viccel, uram, ezt sejtettük mi is. Van esélyünk, hogy ne legyen törpe?

Kockáztassanak. Bármilyen lehet!

Köszönjük uram, visszaadta a reményt – hajol meg a törpe, kézen fogja a nőt és kimennek.

Negyven év körüli, almamagbarna hajú nő libeg be, fűzőld, hosszú ruhában, karján kabátja. Leül. Annyira emlékeztet Helgára, hogy megremegek, és ismét látom, amint Frank előtt áll, a tenger mélyén, nyakán hínárkoszorú, illegeti magát, és mögötte sorakoznak a sellők, az egyiket Rongyos Mici fojtogatja. *A vízi tánc.*

Vegye le a szemüvegét, asszonyom. Én is leveszem, és a szemébe meredek. Mire kíváncsi?

Arra, hogy él-e a férjem?

Mikor tűnt el?

Három éve, egy hajókiránduláson, Olaszországban. Nápolyból indultak egy két-napos utazásra.

Elsüllyedt a hajó?

Nem, de ő nem érkezett meg a kikötőbe, sokan azt állították, hogy éjszaka óvatlanul mászkált a fedélzeten, és beleeshetett a tengerbe, de én nem hiszem, nagyon szerettük egymást.

Maga miért nem tartott vele?
 Lebetegedtem, ő nem akarta, hogy elveszen a jegye, és egyedül indult el.
 Szeretném tudni, beleesett-e a tengerbe?
 Nem esett bele, asszonyom – sóhajtok –, életben van.
 Döbbenet bámul rám. Hol van jelenleg, nem árulná el?
 Ravennában, ismeri ezt a várost, a germán mitológia sötét városát?
 Bizonytalanul néz rám, nem válaszol.
 Menjen el, és megtalálja. Egy papírra lerajzolom a belváros egy részletét, a mellék-
 utcát, vörössel keretezem be a negyedik házat. De meg fog lepődni.
 Talált egy másikat – torzul el a nő arca. Egy másik nőt?
 Hát éppen ez az, asszonyom – sóhajtok –, nem másik nőt, hanem egy férfit. Nem
 tudta, hogy...?
 Nem, bár voltak azért sejtéseim. Mit tanácsol, menjek el, szóba áll velem még egy-
 általán?
 Ha látni akarja, menjen el, hiszen ez valóok, s gondolom, ezek után válni akar.
 És boldogok azzal a férfival?
 Bólintok. A Szopós Hédire emlékeztető, almamagbarna hajó nő kitöröl egy könny-
 cseppet a szeméből. Vigyázzon, asszonyom, összemázolódom a szemfestékje, úgy néz
 ki, mint egy szíu indián. A toalettben rendbe hozhatja a sminkjét. Legyint és kimegy.
 Harminc év körüli fekete nő libben be, világoskék ruhában, leül, kíváncsian néz
 rám. Percekig meredek a kék szemébe. Mire kíváncsi?
 Megtalálom-e az igazit? Már négyszer váltam, jelenlegi barátom, egy tűzértiszt el
 akar venni, gáláns ember, pénze is van, de nem tudom, megtalálom-e benne az igazit,
 akit kamaszlány korom óta keresek.
 Azt hiszem igen, bízhat a tűzérben, asszonyom. Menjen hozzá, hátha sikerülni fog,
 persze biztosra soha nem mehetünk, ismeri a férfiakat, nem?
 És a saját, kicsapongó természetemet is! Különben meddig tart a munkaideje?
 Miért?
 Szeretnék magával találkozni a belvárosban, mindenféle férfival volt már dolgom,
 jóssal még nem.
 Sajnos ez most sem jön össze.
 Miért? – vág közbe kihívóan fixírozva –, nem tetszem magának?
 Maga minden férfinak tetszik, asszonyom, csak a szerződésemben benne van,
 hogy nem mehetek bele intim kapcsolatokba a klienseimmel.
 Megtudhatnák?
 Itt a falnak is füle van, asszonyom, máris tudják.
 Elvörösödik, kimegy.
 Érkezik egy langaléta, borzas hajú alak, piszkosfehér esőkabátban.
 Nem tudom, mit tegyek. Maga jós?
 Különben mit kereshetnék itt, mire kíváncsi?
 Mit tegyek, eladjam-e földjeimet?
 Miért akarná eladni?
 Nincs erőm megművelni, sóhajt, és egyre drágábbak a bedolgozók is, a keletnémet
 vándormunkások is. Követelőznek, és szakszervezetet is alakítottak, állandóan a
 jogaikkal jönnek. Kellett nekünk az egyesülés?

Adja el, vágok közbe. Költözzön Hamburgba, a kikötőben, a vörös lámpás negyedben sok a facér hölgy. Éljen már végre, uram, gondoljon arra, már nem lehet sok ideje hátra.

Köszönöm, áll fel, és kihátrál. Alacsony, vékony, lovaglósizmás férfi érkezik.

Zsoké vagyok – gombolja ki bőrzakóját –, és állandóan arra akarnak kényszeríteni, hogy ne nyerjen a lovam! Pedig mindenki tudja a szakmában, hogy jelenleg a müncheni istállókban lévő lovak közül Androméda a legjobb.

Rábámulok. Ne hagyja magát semmire rábeszélni, maga amúgy sem zsarolható, jó neve van, oda szerződik, ahova akar, engedje futni Andromédát, nyerjen.

Köszönöm uram, én is erre gondoltam.

Ötven év körüli, szikár, sötét öltönyben veritékező férfi lép be. Le sem ül. Bankár vagyok – kezdi –, arra lennék kíváncsi, otthagyjam-e jelenlegi bankomat? Nemrég új vezérigazgatót neveztek ki, mit mondjak, nem kimondottan rajongunk egymásért, ott tesz keresztbe nekem, ahol tud.

Magának jó neve van a szakmában – nyugtatom meg, és nevethetnékem támad, nem, én ezt az egészet úgyis álmodom. Döntsön, és nyugodtan hagyja ott, bármelyik német bankban elhelyezkedhet, de mehet Ciprusra is, a Karib-szigetekre...

Erre gondoltam én is, köszönöm, uram.

Alacsony, hajlott hátú férfi jön be, fekete ballonban, nem is néz a szembe, remeg a feje.

Arra kíváncsi, mit tegyen – kezdem –, maga titkos homoszexuális.

Igen – sóhajt –, rájött?

Vallja be, költözzön össze a barátjával. Ez minden, amit tehet, ha boldog akar lenni. Hálálkodva hátrál ki.

Húsz év körüli, piros blúzos, szoknyás nő lép be, fekete napszemüvege billeg fityorán.

Maga utcalány – legyintek –, most gondolkozik azon, hogy otthagya-e a fiúját, aki két éve futtatja, de rájött, kihasználja!

Honnan tudja?

Ez most mindegy – állok fel –, hagyja ott, menjen Münchenbe, Kölnbe, Hamburgba, keressen egy olyan *halacska*t, aki rajong magáért, és nem használja ki, s ha elegendő pénzt szedtek össze, akár még feleségül is elveszi.

Kezét nyújtja – elhárítóan intek –, nem érinthetem meg klienseimet, magyarázom, elvörösödik, kirohan.

Bejön egy ficsúr, fehér nadrágban, fehér selyemingben, karján bordó zakója.

Arra kíváncsi – állok fel, már kezdem unni a mai felhozatait –, hogy otthagya-e barátját, aki harminc évvel idősebb, és kihasználja, ráadásul garasoskodik.

Honnan tudja?

Nézze uram, maga selyemfiú, az arcára van írva a műsor. Hagyja ott nyugodtan, és kezdjen új életet fiatal szeretőjével, aki rajong magáért. Vele sem fogok kezdet, elmegy.

Harminc év körüli, vörös hajú szépasszony jelenik meg, zöld ruhában, karján kabátkája.

Arra kíváncsi – nézek gúnyosan rá –, megmondja-e tizenöt éves lányának, hogy összejött a fiújával.

Igen – néz a szemembe és mosolyog –, titkolózzunk tovább vagy mondjam el?

Titkolózzanak, asszonyom, így megmarad egy időre a fiúcska, ha kipakol, összevesznek a lányával, aki mindent várt magától, csak ezt nem, esetleg a fiú is lelép, és ott maradnak, mint az ujjam. Kell ez maguknak?

Nem – mosolyog és kimegy.

Kicsi, kövér, pepita ruhás férfiú jön be. Majomidomár vagyok – kezdi minden bevezetés nélkül –, szeretném tudni, hogy foglalkozzak-e azzal a majommal, akivel már két éve lépek fel?

Mi a probléma, megunták egymást a majommal?

Nem akar engedelmeskedni, egyre agresszívebb!

Akkor adja el, a végén megtámadhatja magát, mert gorilla, ugye?

Honnan tudja?

Legyintek. Adja el, kezdjen új életet egy kisebb majommal. Hálálkodva hátrál ki.

Negyven év körüli kövér férfi gurul be, ballonban. Ezek megőrültek – döbbenek meg –, süt a nap, vagy esőt jósoltak volna a meteorológusok? Maga bohóc?

Igen – mered rám –, arra vagyok kíváncsi, hogy otthagyjam-e a cirkuszt, ahol jelenleg fellépek.

Lenézik, megvetik, gúnyolódnak magával, még meddig tűri ezt, maga egy önérzetes ember! Hagyja nyugodtan ott, pihenjen, van pénze, nem?

Van, de itt nem a pénzről van szó, hanem a karrieremről!

A pénzről sajnos mindig szó van, élni kell, de ezt a cirkuszt hagyja ott, pihenjen egy ideig, majd szerződjön egy másik társulathoz, magára még nagy sikerek várnak, uram.

Köszönöm, sokat segített.

Magas, fekete amorózó lép be, világos öltönyben, gomblyukában virág. Elvegyem a szeretőmet, vagy maradjak a barátommal? – kezdi átmenet nélkül.

A szemébe meredek. Vegye el, szép nő, gazdag is, megoldhatná a problémáit, a barátjával pedig hétvégén tud találkozni, meg tudja szervezni *kettős életét*, maga tapasztalt ember, uram.

Köszönöm, sokat segített.

Vele sem fogok kezni, nem érhetek a vendégeimhez, vigyorgok, esetleg az áram rázná meg. Elképedten bámul rám, kihátrál.

45-50 körüli, festett szőke hajú nő lép be, világoskék selyemruhában, karján kabátkája. Színésznő vagyok, bizonyára látott már – kezdi, és leül. Mostanában, képzelje el, mellőznek, nem kapom meg azokat a szerepeket, amelyeket tehetségem szerint megérdemelnék!

A legnehezebb korban van, asszonyom.

Kisasszony, javít ki, és kacéran pillant rám.

Bocsánat, nem tudtam, hogy már az ötödik férjétől is elvált, azt viszont látom, hogy élete legnehezebb korszakába ért.

Ezt hogy érti, nem beszélne egy kissé világosabban?

Most változik a szerepköre. Maga még mindig Júliáról álmodik, de ne feledje el, utoljára húsz éve játszott, ma legfeljebb a Dajka szerepét oszthatná magára.

Sérteget – emelkedik fel.

Nem, miért is tenném, csupán elmondtam, amire kíváncsi volt.

S én bolond, még fizettem is ezért. Kirohan.

Gimnazista lány lép be, ballonban, elvörösödve kezdi el, hogy arra kíváncsi, leföldjön-e a fiúval, akivel két éve jár.

Hány éves? – kérdem.

16 – néz rám.

Nyugodtan lefeküldhet, még meddig akar várni?
 S ha terhes maradok?
 Ugyan, erre is van megoldás, szedjen antibébi-pirulát, vagy mielőtt elmenne a fiúja, engedje ki magából.
 Értem – pirul el –, minek várni? Kirohan.
 Futballista vagyok – lép be egy magas, szőke férfi –, mostanában egyre többet hagynak ki a csapatból, az új edző packázik velem, holott én huszonhét-szer szerepelhettem már a német válogatottban is, nem a kispadon lenne a helyem.
 Szerződjön egy másik csapathoz – tanácsolom.
 Erre gondoltam én is, köszönöm.
 Görnyedt, ötven év körüli férfi lép be, ballonban, észrevehetően reszket a keze.
 Maga bányász? – nézek rá.
 Honnan tudja?
 Itt én kérdezek, bányász vagy nem?
 Igen – sóhajt.
 És legújabban fél lemenni a bányába, mert egyre többet iszik.
 Mit tanácsol, mit tegyek?
 Vagy az alkoholizálást hagyja abba, vagy vonuljon nyugalomba, és többet soha ne menjen le a föld alá. Volt ott már eleget, nem?
 Voltam uram, köszönöm.
 Reklámgrafikus vagyok – lép be egy magas, karcsú, szőke nő –, vonzódtam mindig is a saját nememhez, de a férfiakról sem mondtam le, legújabban viszont képtelen vagyok elviselni a férfiakat, az önzésüket, a durvaságukat, a mosdatlan szagukat, egyszerűen az érintésüktől is undorodom.
 Akkor éljen a barátnőjével, elvégre nem tehetünk erőszakot saját természetünkön.
 Köszönöm uram, megerősített döntésemben.
 Százados vagyok – lép be egy egyenruhás férfi. A garnizonban nem akarnak előléptetni, jelenlegi parancsnokom, egy őrnagy egyszerűen irigy rám.
 Két lehetősége van – vágok közbe idegesen –, vagy leszerel, maga különben is hadimérnök, a szakmájában is elhelyezkedhet.
 És a másik?
 Kéri áthelyezését egy másik garnizonba, ahol szolgálati éveit után mindig előléptetik.
 Köszönöm, uram, erre gondoltam én is.
 Bejön Natasa. Fél hét – néz rám –, gyere ebédelni.
 Hányan várnak még?
 Négyen.
 Engedd be őket, hamar lezavarom, s zárunk. Maga lóversenyen játszik – nézek a belépő, kövér, fekete felöltös úrra –, és nem tudja eldönteni Lesbiára vagy a Caesarra fogadjon.
 Mit tanácsol?
 Hagyja ki ezt a versenynapot, vagy fogadjon Andromédára.
 De hát Androméda tök esélytelen.
 Ön tanácsot kért, én ezt tudom tanácsolni. De felhívom a figyelmét, egyáltalán nem vagyok biztos abban, hogy tényleg Androméda nyer-e. Ma péntek, és vasárnapig sok minden változhat, a nyerteseket én se látom világosan!

Rám mered, felderül. Köszönöm uram, Andromédára teszem minden pénzem, ha bejön, akkor egy időre megoldódnak a problémáim, nagyot kaszálok.

Egy iskolai egyenruhás kislány lép be, mögötte egy kamasz. Nem ülnek le, idegek merednek rám.

Nem tudjuk eldönteni, maradjunk-e a pettingnél, ahogy eddig, vagy feküdjünk össze.

Hány évesek vagytok?

Tizenhat – suttogja a lány.

Én is – dadogja a srác.

Ne hazudj, ez mindent tud.

Tizenöt – vörösödik el a fiú.

Mindegy – legyintek –, nyugodtan elkezdhetitek szexuális életeket, számárság lenne tovább várni. Tudjátok, hogyan kell védekezni, nem? Esetleg menjetek el egy szexuális tanácsadóhoz.

Jó alakú, karcsú, fekete hajú nő lép be.

Maga el akar válni – nézek a szemébe –, fél, hogy a férje nem megy bele a válásba, s a szeretője elhagyja, mert zsarolja magát, nem?

Mit tanácsol?

Váljon nyugodtan el, és éljen, ne törődjön a házsártos, féltékeny férjével. A német törvények szerint ügyis osztoznak a vagyonon, s többé nem lesz kiszolgáltatva senkinek.

Még meddig élek? – jön be egy alacsony, kopasz férfi, és kerekre tágló szemmel, félénken néz rám, nem is ül le.

Három évet – kezdem –, használja ki az időt, utazgasson, menjen el Görögországba, Svájcba, Itáliába, Spanyolországba, Amerikába, Thaiföldre, verje el a pénzét, örököse úgyszincs, éljen már végre, uram! Mást, okosabbat nem tehet, három év múlva a *fényvilágba* költözik.

Hova? – döbben meg.

A másik világba. Az emberi test földi vonulásának befejeződése után, a hallhatatlan lélek kiszáll a tetemből, s fényként létezik tovább egy másik, általunk nem érzékelhető dimenzióban, de úgy, hogy megtartja személyiségét, megmaradnak emlékei. Igyekezzen kiélvezni hátralévő éveit.

Köszönöm uram – hajol meg és kimegy.

Gyere! – jön be Natasa, leveszi a köpenyem –, teljesen leizzadtál, tudsz róla? – Menjünk a barlangfürdőbe, ezúttal hoztam törülközőt. Nem vagy éhes?

Inkább szomjas, és hányingerem van.

Felvettem magnóra az egészet, az egyik bolondabb, mint a másik.

Felém nyújt egy sört, megiszom, hátramegyünk, levetkőzünk, beülünk a forró vízbe, a combjai közé húz, simogat. Egy fél óra múlva már a pincebárban ülünk, kiderül, a sör meleg.

Gyere, húzzunk le bort, öblíti ki a kancsót, én se ittam folyadékot reggel óta. Milyenre gondolsz?

A királyok borára, ebbe az egészbe előbb-utóbb beleőrülök. Az emberek reménytelenek.

Visszamegyünk, leülünk, töltök. Egymás után három pohárral iszunk meg.

Gyere – állok fel –, mindjárt rosszul leszek az éhségtől. Olyan ez az egész, mint egy bábtánc, mintha elmebetegnek köröznének körülöttem, egy bolond körül. De ennek vége. Holnaptól a jós szabadságra megy, és kitűnik a képből.